

ירוס", בעברית משובשת אפשר היה או לי לקרוא לו "פנימיונית". הכוונה היא לא רק לפנים הנפש האנושית, אלא גם לפנים הדירות שבתוכן מתרחשת מרבית העלייה, ושעיצובן הוא השתקפות האנשים הרבים בתוכן. האם, הדמות הדומיננטית במישפחה, היא מעצבת פנים, וכשנותרים לה יד חופשית, היא נוטה לצבוע חיות רים, למישטחים גיאומטריים, ולצורות סגור פניות, שהן ביטוי לאיסטטיות קיצונית. זוהי השתקפות של אותה התנשאות טובת טעם, של מי שחושב עצמו יצור נעלה ונשגב, שאין שום דופי בטעמו, פרט לאחד: הוא חסר-חיים. זהו יופי מושלם ומת, המיועד למי שמסוגל להשתפך במשך שעות על צורתו של אגרסל או לשאת הרצאה על צורתו של אהיל, מבלי להביא בחשבון שלחפצים אלה צריך להיות יחס

ג'ורדן פיג' ואיגי מרש
פרידה לפני המוות

גם אל האנשים שחיים לידם, ולא רק אל המרחב שהם תופסים בחלל.

מכאן ההלם שבהופעת האשה השנייה בחיי אבי המישפחה. אשה הלבושה בצב צימ, שיפיה הנפש המיקצועיים מכר נים "המוניים", המסרבת לראות את הר תיסבוכ שבמחזה לפני שהיא רואה את הסיפור בין, והמסוגלת לרקוד במלוא המרץ, כן בני מישפחה שמתבוננים בה בתימהון מהלכו. בעיניהם המתנשאות, לרקוד זה משהו שמועד לפשוטי העם או לרודפי האכזריות.

כל הגוונים הפאסטליים שבהם משתמש הצלם של אלן, גורדון ויליס, שעבר עמו גם ברומן שלי עם אנני, מקבלים את משי מעולם האמיתית עם הופעתה של האשה התוססת הזאת בשימלתה האדומה הרר עשת. דבר דומה אפשר לומר אפילו על הדמויות עצמן החיירות ומאופקות כמו הצבעים, בתוך מלכודות של עצמן, והי מודעות לגובה רוח תזוית זו שנכנסה ביניהן.

כדרכו מאז ומתמיד, גם סרט זה נעשה הרחק מן האולפנים. עד שלא יצא לאור כימעט שלא נודעו עליו פרטים. כולו ספוג ברוח הגיריוריקית היקרה כל-כך לאלן. לצד דיאן קיטון, שבתורה בעצמה את תפי קיד רנטה, שהיא לדברי אלן, הדמות המייצגת אותו יותר מכל, נמצאים בכפיי פה אחת אלמונים ומפורסמים גם יחד, שחקנים ותקנים ומנסים ביותר כמו ג'רלי דין פיג' ומורין טיפליטון, מן המבצעות הידועות של טנסי ויליאמס ואי. ג'י מאר של, שהופיע בסרטים כמו 12 המושבעים ומטיבת הרוקים. לעומתם אלמוניות המר פיעות לראשונה על המסך, כמו מאריבת הורס וכריסטיין גריפין, כשתי ראיונות של דיאן קיטון, ומשלים את התמונה אחד שהוא כבר אליל טלוויזיה, ריצ'רד ג'ורדן, מבית ארמה, וסם ואטסטון, התגלית של גאטסבי הגדול שחזר בזמן האחרון אל בימת התיאטרון.

מעניין יהיה לראות כיצד יגיב הקהל לאלן בתחפשת החדישה שלו, המנסה לצר למ כמו אוו היפני, דולה ראיונות אל תוך המצלמה כמו גודאר, והעוסק בדרא מות קאמריות מישפחתיות כמו ברגמן. בכל אופן, למי שרצה למחות, יש כבר נחמה. הסרט הבא של וודי אלן יהיה קומדיה.

הגוף והנשמה

דונה פלור נשואה לשניים (גת, תל-אביב, ברזיל) — פיטיגרי-לי אמר פעם שהאידיאל של כל גבר היא אשה המתנהגת כאם במיטבה וכזונה במיטבה. מה שפיטיגרילי שכח לומר הוא, שהאידיאל של כל אשה הוא קדוש במיטבה ומופקר במיטבה. מי שאמר זאת במקומו הוא הסופר הברזילאי ז'ורז' אמאדו, ברומן ששימש הש-ראה לסרט זה.

גיבורת הסיפור — והסרט — היא אשה נאה, חטובה, מושכת, מסורה, ואפילו מרוויחה כדי מחייתה, הנשואה לפוח, ריקא, שיכור, שתיין, זנאי, מהמר, וכלל השלמות במיטבה. האשה סובלת בימים, וגם בהרבה לילות, אבל בת-מורה היא זוכה, מעת לעת, למסע מופלא בן-עדן, כשהבעל מקדיש לה כמה שעות מרוכזות של מישחקי אהבה. יום אחד מחסלת ההוללות את הבעל המופקר, ולאחר שנת אבל תופס את מקומו הבעל המושלם. מסודר, מאור-גן, מפרנס, מבין, מתחשב ומשעמם עד מוות במיטבה. האשה פורחת בחברה וקמלה בין הסדינים, עד שהיא מזמנת אליה, בתת-ההכרה, את רוח הבעל המת. זה מופיע מיד בבגדי העבודה שלו, עם חיוך רחב וזיקפה ניצחית, ומאותו הרגע האורש והעושר, הרוח והבשר, הקודש והחול מגיעים לעמק השווה.

המצאה משעשעת זו מהווה מוקד המשיכה העיקרי של הסרט, גם אם הבמאי הצעיר, ברנו בארטו, מתקשה לפתח

נושל על אבשת

החשד שבלב (פאר, תל-אביב, אוסטרליה) — סרט יפה להפליא לעין, עם נופים מרהיבים, עם קפי דנות רבה לאיכות הצילום, ועם כוונות סימליות מרחיקות לכת, עד כדי כך שהן פשוט מתעלמות מן הצורך המייד לעורר עניין בדמויות המופיעות על הבד, בטרם יתעורר הוויכוח על הערכים שהן מייצגות.

מורה מגיע לכפר מרוחק כדי למלא חלל שנוצר, כאשר קודמו נעלם מן המקום מבלי להותיר עיקבות. הוא נקלע לתוך האווירה המוזרה, המנותקת, והמאיימת במיקצת של מקום זר לו לחלוטין. משונה במיוחד היא המישפחה המסתגרת באי השכן לכפר. היא מורכבת מגבר שתקן, אחות, ובתה, כולם צאצאים למישפחה ותיקה במקום. מי אביה של הבת, אין איש יודע.

על סמך נתונים בסיסיים אלה מתפתח סיפור מסתעף ומתקדם בעיקר לפי רצונם של התסריטאי והבמאי, השורפים להגיע בתוך המרחב הגיאוגרפי המוגבל שבו הם מסתגלים, למשל שהנמשל לו הוא אוסטרליה כולה. הם מרבים לדבר על תחושת הניחוק מן העולם החיצוני, על הכמיהה אל האורות שבאופק, על הניווט שהוא תוצאה

קארי והקונדור

הזעם (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) — הסיפור של סרט זה, נראה כמו שילוב של קארי, על

כל התעלולים הטלקינטיים של הנעת גופים מוצקים בכוח המחשבה בלבד, ושלושת ימי הקונדור עם הפאראנויה הדוהרת של האדם הנרדף על-ידי המימסד.

מעשה באיש ביון אמריקאי שבנו ניחן בכוחות טלקינטיים. המימסד מביים תקרית עם מחבלים במיזרח התיכון, סצינות אלה צולמו בישראל, ומכניס את הבן למוסד החוקר, מטפח ומפתח בו כישרונות טלקינטיים. האב, שאינו מאמין כי הבן אכן נהרג מכדורי המחבלים, יוצא לחפש אותו. הוא מגיע לשיקאגו, שם הוא מתחקה על עיקבותיה של נערה בעלת תכונות על טבעיות דומות, נכנס למיטתה של אחת המטפלות במוסד החוקר תופעות בלתי מוסברות, ומתכנן, באמצעות קירבה נפשית בין הנשמות המזויות עצמים באוויר, להגיע שוב לבנו.

מה רוצה המימסד מהצעירים בעלי הכישרונות המוזרים הללו, איך מגיע האב אל מיטתה ואל לבו של המטפלת במוסד, מדוע כאשר המחבלים נוחתים על החוף, מחליט האב לצאת בסירת גומי אל לב הים, ועוד שאלות למכביר, ונותרות שתומות באוויר. לעיתים נדמה כאילו הבמאי בריאן דה פאלמה היה חסר את האמצעים להשיג למת הצילומים, והותיר את החורים בעלילה, מתוך תיקווה שקהל הצופים ידבק בכוחות על-טבעיים של הדמויות על הבד, ויבין גם את אשר לא הספיק לומר לו. מה שמובן עוד פחות, זו התפנית שעושה הסרט לקראת סופו. אחרי

סוניה ברגה — טובים השניים

את הנושא למצב דרמאטי של ממש, גם אם צבעיה המקורי ריים של באהייה (האיזור בברזיל שבו מתרחשת העלילה) ובמיוחד האופי של אנשיה זוכים לטיפול שיגרתי למדי. אבל הישראלי ימצא שאפילו טיפול שיגרתי בבאהייה הוא צבעוני להפליא, ומאחר שהסרט משופע בפלפלים (לא רק במזון שמכילה הגיבורה לבעלה, אלא גם בסצנות ההתעללות שלהם), יש להניח שרק מעטים יצטערו על טיול במחיצתה של דונה פלור.

מישל ז'רמן — אובדן תום הילדות

לואי בלתי-נמנעת של חיים בחברה סגורה, על חשיבותו המכרעת של הנוף וזוויותיו, בעיצוב האנשים החיים בו, ועל אובדן תום הילדות.

קירק דאגלס — אב מחפש את בנו

שניסה במשך כל הזמן לדבר על תופעות טבעיות לא מוסברות, הנה לפתע, לפני שהעלילה גוססת, נדחף פנימה זנבו של הבלעיל, אשר הגיע הישר ממגרש השדים למען יידעו וייראו הכל כי טלקינטיס, אליבא דה-פאלמה, הוא מעשה שטן.

גם אם אפשר לקבל את העובדה שמבחינה חזותית דה-פאלמה הוא במאי היודע ליצור רגעים מרתקים, ולהביא את הצופה לעיתים לידי סחרחורת, המניעים שמפעילים הפעם כישרון זה מופקקים בהחלט.